

Zaměstnankyně MěCKP se zúčastnily Avon Pochodu 2018 a O2 Pražské štafety

Na fotografii zleva: Jindřiška Frischová, Pavlína Stejskalová, Lucie Kotíková, Jana Macháčková, Zdenka Walterová

Díky lidské solidaritě se každoročně koná růžový Avon Pochod, kterého se účastní miliony lidí ve více než 58 zemích světa na důkaz podpory ženám s rakovinou prsu. Letošní 18. ročník se v Praze uskutečnil dne 9. 6. 2018 a poprvé se jej účastnila také skupina zaměstnankyň MěCKP. A jaké byly jejich zážitky? „Do Prahy jsme vyjely s odhodláním a v růžových tričkách vlakem z Lysé nad Labem. Počasí nám přálo, slunce svítlo a na každé vlakové zastávce se přidávala spousta dalších a dalších žen v růžové.... Pohledy nás spojovaly, úsměvy prozradily, o co tady jde. Nálada byla už cestou úžasná, na Staroměstské náměstí jsme dorazily tak akorát. Přehršle růžové se šířilo celým širokým okolím, všude plno balonků a emotivní hudby. V pravé poledne pochod odstartoval a průvod se dal do pohybu. Příjemnou procházkou jsme došly na 3 km vzdálený ostrov Štvanice. Humor a dobrá nálada nás neopouštěly ani v dlouhé frontě na sodovku (o Mojitu se zmiňovat raději nebudu, ani o prodavači co olízl každou lžičku, natož o kolegyni, která měla v zákrytu slunečních brýlí

zamrzlý úsměv, jek se chystala na toho nebohého upoceného chlapíka vytáhnout nějakou tu ostřejší větičku...). Ani úmorné horko u stánku, ani prachem špinavé nohy a žízeň nám nemohly vzít dobrou náladu, jelikož jsme moc dobře věděly, proč tam jsme a proč to děláme... Když moderátor ohlásil počty, kolik se nás letos sešlo a kolik se na podporu nemocných žen vybralo, měly jsme všechny i v tom vedru husí kůži, pokyvovaly jsme kolegyněmi hlavami a jen si tak tiše navzájem řekly, že to je vážně úžasný! Protože všechno jednou končí, program se také nachýlil ke konci. Vypouštění balonků s doprovodem písně byl na závěr nádherný emotivní zážitek a každá z nás si mohla něco tajně přát. Cestou domů jsme probraly celý den. S pocitem dobrého skutku a s trochou únavy na konci akce jsme došly k závěru, že příští rok utvoříme s kolegyněmi větší partu a určitě pojedeme zase!“

Na fotografii zleva: Veronika Králová, Valentýna Cerhová, Emilie Kalová, Boženka Havlová

Další akcí, které se historicky poprvé, ale určitě ne naposled, zúčastnily zaměstnankyně MěCKP, byla Pražská O2 štafeta 4x5 km, konaná v Praze na Výstavišti a ve Stromovce dne 14. 6. 2018. Nápad vznikl brzy na jaře, bylo potřeba sestavit čtyřčlenný tým. Tři z pracovnic měly celkem brzy jasno, že „do toho půjdou“. Sehnat čtvrtou jim dalo trošku úsilí a přemlouvání, ale nakonec již koncem dubna bylo jisté, že se poběží, a v jakém složení. Zbývalo trénovat a těšit se. S přibližujícím termínem se zvyšovala i nervozita. Zvládneme to? Neuděláme svým výkonem ostudu, bude porovnatelný s ostatními? Co když seběhneme z trasy, nebo se zraníme, či nás postihne jiná indispozice na trase, či těsně před závodem? Cítily jsme velkou zodpovědnost, navzájem jsme se podporovaly a povzbuzovaly, sdílely své zážitky a časy z tréninků... Závod se nezadržitelně blížil. Již den předem jsme si pro jistotu zajistily trička a startovní čísla, nechtěly jsme nechat nic náhodě. Konečně nastal den D. Závod začínal večer v 18 hodin, a tak jsme se s nervozitou a obavami musely prát ještě celý den. Když jsme však odpoledne sedly do auta a vyrazily směr Praha, převládala již dobrá nálada, těšení a legrace. Na místo jsme dorazily s předstihem, a tak jsme si společně mohly ještě část trasy proběhnout a zorientovat se v areálu. 18. hodina se však neúprosně blížila, přišpendlily jsme si proto svá startovní čísla a nervozita opět začala stoupat. Po zataženém dni se před 18. hodinou navíc mraky prodralo žhavé sluníčko, což jsme si zrovna nepřály. Poslední minuty, sekundy do startu... Start! Stovky běžců se dávají do pohybu, do předávacího prostoru se jdou k převzetí čipového náramku připravit běžci s koncovým číslem 2. Událost nabírá spád a obrátky, ocitáme se rázem „ve vlaku, ze kterého již nejde vystoupit“. Povzbuzujeme se navzájem. Postupně si předáváme čip, přebíráme zasloužené medaile, napětí z nás pomalu padá a cítíme se skvěle! Když doběhla poslední z nás, užíváme si společně zaslouženou radost a pocit hrdosti. Zvládly jsme to! I my z malého města, z malé neziskové organizace, tým samých ženských! Obstály jsme v konkurenci velkých firem a vysportovaných běžců, z nichž mnozí dobíhali ještě dlouho po nás. Relaxujeme a užíváme si koncertu živé hudby a hlavně dobrého pocitu. Překonaly jsme samy sebe, svou pohodlnost a udělaly jsme něco pro své zdraví a reprezentaci MěCKP – pocit k nezaplacení. Plánujeme, jak nadchneme i ostatní a příští rok postavíme minimálně dvě družstva. Do Benátek se vracíme pozdě večer, zdravě unavené a spokojené jako tým, který zvládne i mimo pracovní prostředí táhnout za jeden provaz a dokázat, že mu jde o společnou věc! Sportu zdar a běhu zvlášť!

Lucie Kotíková, pracovnice v sociálních službách a Emilie Kalová, ředitelka MěCKP